

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי
"עץ חיים"

בשלה

ה'תשפ"ב - בשל"ג

אין לך אדם שאין לו שע"ה

המשך סימן ט' הלכות תפילין

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

הקיבורת בשעה שהתפילין מונחים עליו (לאפוקי בזמן הקיפול, ועיין לקמן סוף סעיף כ"ז), מידת חסידות שיתענה, או יפדה בצדקה. ודוקא אם נשארה כך מהופכת. אבל אם תיקנה תכף, עליו כלום. ואם נפלו לו התפילין בלא נרתיקן, נוהגים שמתענה. אבל אם נפלו בנרתיקן, אינו צריך להתענות, אלא יתן פרוטה לצדקה. וכן נוהגים להתענות כל ציבור הרואים ספרתורה שנפל לארץ ח"ו, וזוהא אפילו בנרתיקו.

אין

לארץ

הרה"ג משה רצאבי שליט"א

כא) אם הסיור את התפילין, מפני שהיה צריך ליכנס לבית הכסא, כשחוזר להניחן צריך לחזור ולברך עליהם לדעת רוב הפוסקים, מפני שאסור ליכנס בהם לבית הכסא. ולא עוד אלא שהעיקר לדינא כסברת האומרים שבכל אופן שחלצן, צריך אח"כ לחזור ולברך אעפ"י שהיה דעתו להחזירן מיד. ואם הוא בברכות של קרית שמע, דהיינו מברכת יוצר אור ולהלן, יכול להפסיק בין הפרקים להניחם, ויברך עליהם. (כב) כל זמן שהתפילין עליו, אסור להסיח דעתו מהן, דהיינו שלא ישחוק ויקל ראשו, או שתהיה דעתו טרודה כלכך בצרכי הגוף עד שלבבו פונה מיראת שמים. אבל כשעומד ביראה, אף שעוסק במלאכתו ואין דעתו על התפילין ממש, אין זה נקרא היסח הדעת. ומ"מ מצוה מן המובחר שלא יסיח דעתו מהן כלל, חוץ מבשעת תפילת שמונה עשרה או כשהוא עוסק בתורה. ואסור לאכול סעודת קבץ כשהם עליו, אבל אכילת עראי (דהיינו עד כביצה) מותר. (ויש אומרים שזה לאו דוקא במי שמניחין כל היום, אלא אף במי שאינו מניחין אלא בזמן התפילה). ולישן כשהם עליו, אפילו שינת עראי אסור.

ז) תפילין שלייד ושלראש, שתי מצוות הן, ואינן מעכבות זו את זו. שאם אין לו אלא אחת, או שמחמת איזה אונס אינו יכול להניח אלא אחת, מניח אותה שיש לו. אם מניח של יד, מברך להניח תפילין. ואם מניח שלראש, מברך על מצות תפילין בלבד.

יח) איטר גמור, אפילו נעשה איטר מחמת שהרגיל את עצמו כן, מכל מקום יניח בימין כל אדם, שהיא שמאלו. ואם עושה כל מלאכתו בימין, רק שכותב בשמאל, או בהיפך, היד שכותב בה היא חשובה ימין, ויניח בידו השנית. ואם שולט בשתי ידיו, מניח בשמאל כל אדם. וכן אם לא נולד איטר כלל, אלא שאחר כך הרגיל את עצמו לכתוב בשמאלו, ועושה כל מלאכתו בימין, מניח בשמאל כל אדם.

יט) שיעור רוחב הרצועות, בין שלראש בין שלייד, לא פחות מאורך גרעין שעורה (דהיינו כתשעה או עשרה מילימטר). ושיעור ארכן, שלראש, מימין ומשמאל עד הטבור או יותר, ושל צד ימין יהיה ארוך יותר משל שמאל. ושלייד, שיעור כדי שיהדקה ויעשה בה שלושת הכריכות שעל הקיבורת, ושבעת הכריכות שעל הזרוע, ושלושת הכריכות שעל האצבע והתפיסה שבקצה הרצועה.

כ) צריך שיהיה הצד הצבוע שחור ברצועות, כלפי חוץ. ואם אירע לו שנתהפכה הרצועה המקיפה את הראש או את

דבר המערכת

קריעת ים סוף

מעשה מהבעש"ט, שאחד בא אצלו ובפיו שאלה: ע"פ חכמות הטבע והפילוסופיה שלמד, יצא לו שבזמן שנבקע הים לפני בני, היה צריך הים להיבקע ע"פ טבעו, וא"כ מה הרעש בקריעת ים סוף.

וקודם שהגיע אליו, הלך הבעש"ט לביהכ"ס וצווה לקבץ בני העיר וכן דרש: בהיות כי יש שוטים ואפיקורסים בעולם שהוקשה להם כנ"ל, אמנם 'עיניים להם ולא יראו', כי כתיב 'בראשית ברא א-לקים...', 'א-להים' גימטריה 'הטבע' - אותו גם כן ברא הקב"ה, וזה שדרשו חז"ל על הפסוק 'וישב הים לפנות בוקר לאיתנו' פירושו לתנאו!

(וכלשון מד"ר: מלמד שהתנה הקב"ה במעשה בראשית שנאמר 'ויאמר א-להים יקוו המים..') אני הוא שהתניתי עמו - כך התניתי עמו שאני קורעו, שנאמר 'וישב הים לפנות בוקר לאיתנו' - לתנאו. ומאז, הטביע הקב"ה בטבע הים שיתבקע לפני בני בראשית שעה, וממילא הנס גדול יותר כי בראשית בריאת העולם עשה הקב"ה טבע זה לצורך בני. ובראשית - בגללם, הנקראים 'ראשית' - נברא טבע זה. ואילו לא היו צריכים לנס, לא היה עושה טבע זה בים.

בית שמואל

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה

"פירות מתוקים" - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות ובנים"

"אמהות ובנות"

עלוני "נחלת אבותינו"

"ותלפוד תורה כנגד כולם"

שיעורי הדף היומי מידי ערב בשעה 20:00 ברח' גפן 17, באוהל עם מג"ש דניאל אהרון שליט"א

שיעור תורה לילדים

בשבת בשעה 12:30 בב"ס מעיין האמונה קומה 2, אלון 9 עם הרב רחמים מסיקה שליט"א פה מפיק מרגליות - כולם מוזמנים

תהלים לבנים נוסח תימן

בבית כנסת "שתילי זתים" בשבת | בשעה 13:10

מעוניין להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך?!

בשל ביקוש העלון בערים נוספות, זקוקים לתורמים עבור מימון העלון
צור קשר: 053-345-3020
NA0546812981@gmail.com

כל הזכויות שמורות למערכת "נחלת אבותינו" אין לשכפל ולצלם ללא רשות בכתב סמוכרת העלון

העלון יצא לאור בשבת התפילה

מתוך ספר בנין משה חלק ב'

פרק עשירי - דיני סחיטת פירות, ומשקים שזבו

מצוץ בפה

כ) מותר למצוץ בפיו פירות מן המשקה שבהם, ואפילו זתים וענבים וכל שכן שאר פירות. וכן מותר למצוץ בשר שנבלע בו מרק, או פת השרויה במרק או ביון. וכן מותר למצוץ קני סוכר, וכן כל כיוצא בזה. שאין במציצה בפיו דרך סחיטה כלל. ומכל מקום המחמיר בזתים וענבים שלא למצצם, תבוא עליו ברכה:

במה דברים אמורים כשמניח קצת הפרי בפיו וקצתו בחוץ ומוצצו. אבל אם מניח כל הפרי בתוך פיו ומוצץ ומשליך החרצנים לחוץ, אין מקום להחמיר גם בזתים וענבים, שזה דרך אכילה הוא.

ליתן ענבים ביון, לשרות צימוקים וכיוצא בזה

כא) מותר ליתן ענבים בתוך היין בשבת כדי שיתבקעו ויוציאו יינם. וכן מותר לשרות צימוקים וכיוצא בהם במים לעשות מהם משקה. ואין בזה משום סוחט כיון שהוא נסחט וזב מאליו (ועיין עוד לקמן סעיף כ"ד). וכן אין בזה איסור משום כובש כבשים בשבת, כיון שאין הצימוקים משנים טבע מה שניתן לתוכם.

לצורך חולה, לסחוט רימון לתינוק

כב) לצורך חולה שאין בו סכנה, מותר לסחוט פירות על ידי שינוי. ולכן תינוק שסובל משלשול שרפואתו מי סחיטת רימונים, מותר לסחוט לו בשינוי, כגון שלא יסחט בידו אלא על ידי כף וכדומה.

דיני משקים שזבו

גזירת משקים שזבו

כג) פירות שזבו מהם משקים מעצמם בשבת. אם זתים וענבים הם, אסרו חכמים לשתות אותם המשקים עד מוצאי שבת, גזרה שמא יסחוט אותם בידים בשבת. ואם שאר פירות הם, אם היו עומדים לאכילה משקים שזבו מהם מותרים, ואם היו עומדים לסחיטה משקים שזבו מהם אסורים עד מוצאי שבת. וכל שהמשקים אסורים בשתייה, הם אסורים גם בטלטול, משום מוקצה מחמת גופו.

משקים שזבו ונתערבו במשקים המותרים
כד) היה יין בגיגית שהענבים בתוכה, אף על פי שהענבים מתבקעים בשבת בגיגית, מותר לשתות בשבת. שכל מעט יין היוצא מהענבים מתבטל תכף ביין שבגיגית. וכן חרצנים וזגים שנתן עליהם מים לעשות תַמְד (משקה), אף שיוצא קצת יין מהחרצנים בשבת, מותר לשתותם, שתכף הוא מתבטל במים. אבל אם היו הענבים בפני עצמן והיין זב ויורד מהם במדרון לתוך היין, כיון שהאיסור ניכר בעין קודם שנתערב, אסור כל היין להסתפק ממנו. משום שהוא דבר שיש לו מתירים, שלאחר שבת יהיה מותר לשתות את היין שזב, וכל דבר שיש לו מתירים אינו בטל אפילו באלף.

משקים שזבו מפירות מרוסקים

כה) זתים וענבים וכל שכן שאר פירות, שנתרסקו מערב שבת, משקים היוצאים מהם בשבת מותרים. שכיון שנתרסקו, המשקים יוצאים מהם מאיליהם, ואין לחוש שמא יסחוט.

מיץ שמתקבץ בסלט פירות

כו) המחנה פירות כגון תפוזים אשכוליות אבטיח וכיוצא בהם, והמיץ זב מהם ומתקבץ בתחתית הקערה, מותר לשתותו בשבת. וכן קערה שיש בה סלט פירות ובהם גם ענבים ונתקבץ בתחתיתה מיץ, מותר לשתותו.

גוי שסחט, ישראל שסחט

כז) גוי שסחט פירות בשבת, אפילו סחטם לעצמו, אסור לישראל לשתותו בשבת, משום גזירת משקים שזבו בשבת. כמו כן ישראל שעבר וסחט פרי בשבת, המשקה אסור בשתייה, בשבת, בין לו בין לאחרים, וגם אם סחט בשוגג שלא ידע שאסור, המשקה אסור לכולם משום משקים שזבו. וכבר ביארנו לעיל (סעיף כ"ג) שכל שהמשקה אסור בשתייה, הוא אסור גם בטלטול עד מוצאי שבת משום מוקצה.

מאת חגי קומימי הי"ו

"בכבוד בכבוד"

"יאמר הרב דברו"..

רבים מאיתנו נקלעו וייקלעו לכל מיני מפגשים למינהם. חנוכת בית, סיום מסכת, לימוד ברית יצחק, סעודת הלולא, "יש כמה דק עד שמתחילים ערבית" וכו' וכו'. ובאותם אלו זמנים, נדרש ממאן דהו לומר כמה דברי תורה. ולפעמים יש מבוכה משתיקה ארוכה כשיש ציבור שהתכנס, ופעמים רוצים שיהיה דבר תורה שחלילה לא יהיה מושב ליציים. פותח פיו החבר, ואומר את דברי תורתו. שאלה שעולה.. האם יש בדבריו משהו כלל שאיני יודע? לא נראה לי.
הוא בכלל קובע עיתים ומקפיד קלה כבחמורה? דרשני..
יש הווא אמינא שדבריו ייכנסו לי ללב? רק דברים שיוצאים מהלב באמת, ישפיעו עליי אז כנראה ש..

זו בדיוק העמדה שהיצר הרע רוצה שנקשיב ונכבד ונהיה בענווה באותה העת שהזכרנו לעיל. זה לא באמת שאני מקשיב (לא שומע) לחברי, אלא היצר הרע מאזין לו ומסנן כמעט הכל, חוץ מאיזה חיוך מאולץ ויישר כוייח שכזה. את היצר הרע לא מעניין ענווה, כבוד, מידות, אמונה שלא סתם ה' יתברך משמיע לאוזניי אלו הדברים כעת, ועוד שיש לחברי מה שאין לי, שלכל אחד מישראל יש כ"ב אתוון. וכולנו מקבלים דין מן דין. ועוד, שאינו דומה 100 פעמים ל101, וזה לאוו דווקא מה הוא יאמר ויכול להיות שאין לו שום חידוש, אלא יכול להיות שלי עלתה איזו הבנה חדשה, התעוררות/התחזקות בעבודת ה'. וכל זה איך? ע"י שידעתי את מקומי הפשוט. א ש ר י נ ו !

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר.

- לרפואת שולה בת לולוה אברהם
- להצלחת איטליה לבי בת רחל
- להצלחת לוריא ואוריה בני אליהו
- לעילוי נשמת גיל בן אליעזר
- לעילוי נשמת יהודה בן שמואל

ניקוד תימן

מאת הרב נעם כהן שליט"א

שקמץ הוא כמו פתח. אבל האמת רוב בנין ומנין קוראים לקמץ או.

לגבי הסגול:

בהגיית תימן קוראים אותו כאילו הוא חולם. ולא בדיוק כמו חולם, היות והחולם חזק יותר. וא"א להגיד ששניהם אותו היגוי - החולם והקמץ - כי חייב שכול ניקוד יהיה משהו אחר, ואין ניקוד שווה לשני. ולכן הקמץ הוא כעין חולם - 'או', אבל החולם יותר חזק, כזה: 'אוּוּ'. וזה כמו שאנו אומרים אל תקרי בְּנִיךָ, אלא בּוֹנִיךָ. בבּוֹנִיךָ מדגישים את ה'בִּי' כי זה חולם.

וכך כתוב בספר 'צחות', לאבן עזרא: אין אנו מבטאים את הקמץ נכון, ובאפריקה ובמצרים מבטאים אותו טוב.

לגבי הצרי:

קוראים אותו בלי האות 'וד' בסוף. לדוגמה, 'בני ישראל': אומרים 'בְּנִי', ואין משמיעים ה'וד'. ויש לכך ראייה מהגמרא ברכות טו: "בקרית שמע צריך להפריד בין הדבקים: על לבבך, על לבבכם, כנף פתיל, עשב בשדך, אתכם מארץ, ולא מוזכר שם את הדבקים של הפסוק "ויאמר ה' אל משה דבר אל בני ישראל" - והרי ה'וד' דבקה, ולכאורה צריך להפריד.. אלא מתוך שהגמרא לא הזכירה זאת, רואים שהם גם קראו 'בְּנִי' ישראל.

ההגייה התימנית טובה מהגיית שאר העדות. אם כי: דומה מעט לאשכנזים ולספרדים.

ניקוד הקמץ:

התימנים קוראים אותו כאילו הוא חולם. ולא בדיוק כמו חולם, היות והחולם חזק יותר.

וא"א להגיד ששניהם אותו היגוי - החולם והקמץ - כי חייב שכול ניקוד יהיה משהו אחר, ואין ניקוד שווה לשני. ולכן הקמץ הוא כעין חולם - 'או', אבל החולם יותר חזק, כזה: 'אוּוּ'. וזה כמו שאנו אומרים אל תקרי בְּנִיךָ, אלא בּוֹנִיךָ. בבּוֹנִיךָ מדגישים את ה'בִּי' כי זה חולם.

וכך כתוב בספר 'צחות', לאבן עזרא: אין אנו מבטאים את הקמץ נכון, ובאפריקה ובמצרים מבטאים אותו טוב.

וכן ברד"ק: הקמץ - תנועה גבוהה, ואילו הפתח - תנועה נמוכה.

וכן עצם זה שהמילה "קמץ" - מלשון קמוץ = סגור, והכוונה: כשאומרים "או" אזי הפה קמוץ (ופתוח מעט). אבל אם נגיד אה - כמו בפתח, אין הפה קמוץ. וזה ההבדל בין קמץ לפתח, ולחולם.

ואילו שאר הספרדים אומרים אותו כמו פתח, רק כשהיום התרגלנו לדבר בלשון הרגיל - כי כך לימדונו, ולכן נשמע

קישור לאתר יד-מהרי"ץ ובו שיעורים בעיון בהלכות שבת, מנהגי תימן, מוסר ופרשת שבוע

מפי ראש הכולל משה רצאבי שליט"א

קעת ניתן להצטרף ללימוד עם אברכי הכולל "פרי צדיק"

<http://maharitz.co.il/?CategoryID=497>

כולל
"פרי צדיק"

יש קונה עולמו בשעה אחת

חלאכת דש

א. דיני חליבת בהמה בשבת:
אסור לחלוב בהמה בשבת ואפילו לתוך אוכל, והחלב שנחלב אסור בשתייה ובטלטול (בנין משה ח"ב פ"א סע' ב').

ב. וכשהבהמה מצטערת:
כשהבהמה מצטערת מרוב החלב, מותר לומר לגוי בשבת לחלוב אותה - שצער בעלי חיים דאורייתא דוחה איסור אמירה לגוי דרבנן. ומותר גם לומר לגוי להוליד החלב לקירור, כדי שלא יתקלקל. אבל לישראל אסור לטלטלו, שהרי מוקצה הוא. ולמוצאי שבת מותר מיד, כיון שנחלב בהיתר (שם סע' ג').

ערב שבת קודש

א. קריאת פירוש רש"י:
יש לכל ירא שמים ללמוד גם פירוש רש"י על הפרשה. וכן הוא מנהיגו, שקוראים פירוש רש"י בציבור בשבת, קודם תפילת מנחה. (שע"ה ח"ב סי' נ"ד סע' י"ב ובהערה מ').

ב. מנהג זמני קריאת שמו"ת [שניים מקרא ואחד תרגום]:
המנהג אצלנו לקרות שמו"ת בבית-הכנסת יחד בציבור, כגון ביום שישי אחרי תפילת שחרית, או ביום חמישי או בליל שישי. ובזמן האחרון בתימן, יש שנהגו לקרות מחצית הפרשה ביום רביעי, ומחציתה הנוותר ביום חמישי במקום "השילוש". ויש שקראו מחציתה ביום חמישי, ומחציתה ביום שישי במקום "השילוש". [אא"כ כשהפרשיות מחוברות, התחילו לקרוא הפרשה מיום רביעי במקום "השילוש"]. (שם הערה מ"א, וח"ה סי' קס"ד הערה כ"ט).

לעילוי נשמת יוסף סירי בן גביר ז"ל

לעילוי נשמת אברהם בן יחיא יוסף נגר ז"ל

לעילוי יואל בן שלום שרפי ז"ל

לזרע בר קיימא חנה רווחה גיבלי בת כוכבה

עם
מארי חיים

הלכות שמירת הלשון

מאת הרב לוריא צנחני הי"ו

חידת השבת:

בשר בהמה שמותר לכו"ע
לבשלו ולאוכלו
עם חלב אמו - ולכתחילה!
היתכן?
רמז: מיוחס לאחד מהאבות
הקדושים.

שאלת השבת:

יחיא - אב משפחת רדעי,
אירח בשבת קודש את כל בני
המשפחה, ועשה הגרלה מי
יזכה באיזו מנות מסעודת ערב
שבת קודש.

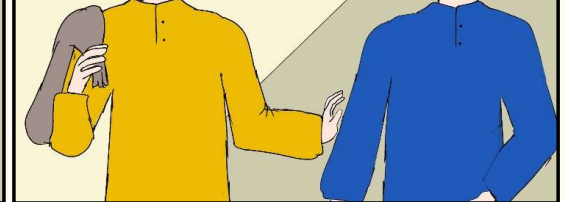
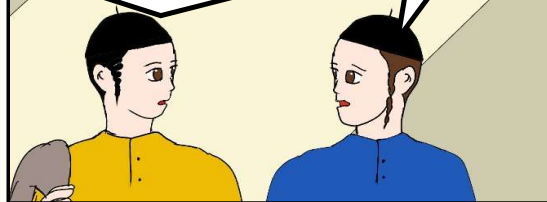
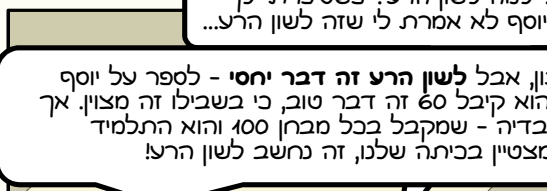
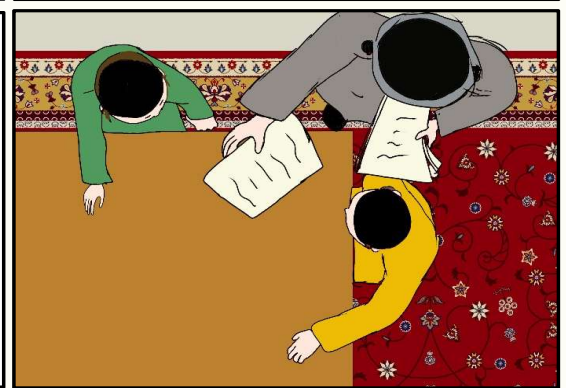
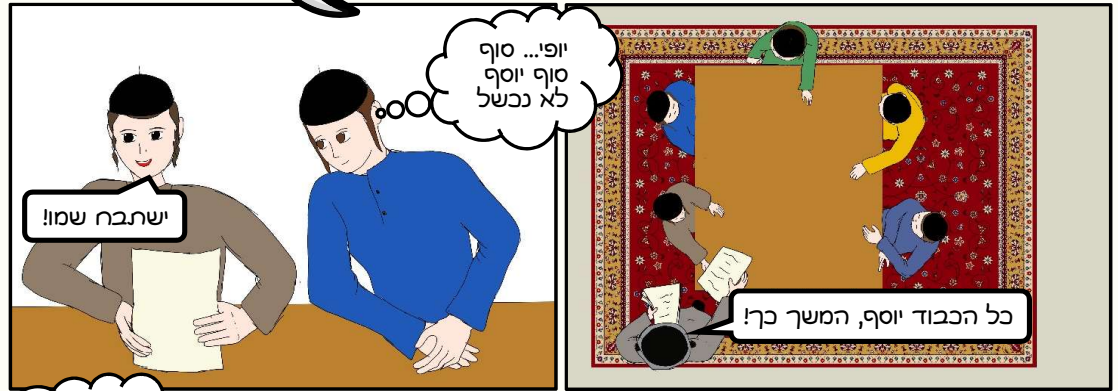
יחיא פעל ע"פ ההלכה?

- א. אסור משום שדומה למקח וממכר.
- ב. אם מדובר בבני ביתו - מותר.
- ג. אם לא יעשה כך, ח"ו תהיה מריבה - מותר.
- ד. מותר לכתחילה. אין כל חשש.

חידודון השבת:

היכן מציינו בעל-חי שמתפלל על אדם?

"יודע עוד כלל פשוט בענין לשון הרע: שתלוי לפי האיש שהוא מדבר עליו, וימצא שאחד אומר דבר אחד על שני אנשים, באחד הוא מספר על ידי זה שבחו ובאחד הוא עובר על ידי זה על איסור לשון הרע..." (מפני חיים, לשון הרע, כלל ה', סי' ו')

1838

כל שיעורי הכולל באתר יד-מהרי"ץ
וכן פתחו עבורינו ערוץ לצפיית השיעורים גם בלכתך בדרך...
ובשעה טובה, נפתח בית ההוראה לבדיקת "מראות"
ניתן להגיע בימי שני וחמישי בשעות 13:00-13:30

צ'רלס ג'יימס

https://www.youtube.com/channel/UCABpBRwvev_iQ8l88Wff3wA

לרפואת
הרב יחיאל גרפי
רבה התימני
של הרצליה

10
מי יוצא?

מצא את 10 ההנדלים

זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:
לע"נ הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

- ולהנדיל
- להצלחת כל עמ"י
- ובפרט
- הרה"ג ישראל אברג'ל
- הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל
- לע"נ אברהם ראובן בן אברהם
- להצלחתו בפרנסה
- אליהו בן זאב חפץ
- להצלחת
- אברהם בן מיכאל קטיעי
- לרפואת
- שמואל חלא בן רבי יחיא חלא
- לרפואת
- שולה בת לולוה אברהם
- להצלחת
- איתמר בן שלום עובד

ה' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"א

מאת התלמיד הנעים
יאיר דוד שרעבי נ"י

"כוחה של אמונה"

"ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם" (יד, כב).

בפרשתנו נקרא בעזרת ה', כיצד עם ישראל עוברים ביבשה בתוך הים והמים נעשו להם כחומה מימינם ומשמאלם, ולא זזו המים ממקומם עד לאחר שיצאו בני ישראל מהים ליבשה. וכתב הגאון מוילנא זצ"ל: כאשר הגיעו בני ישראל אל הים, היו בהם שתי קבוצות; קבוצה אחת היתה כת של מאמינים גמורים ובעלי ביטחון אשר נכנסו אל הים עוד טרם שנקרע, והלכו בו עד שבאו מים עד נפש - ורק אז נקרע הים לפניהם. והקבוצה האחרת היתה כת של אנשים פחות מאמינים. ואותם אנשים נכנסו אל תוך הים הקרוע רק לאחר שנקרע הים ונתגלתה היבשה, רק אז הם המשיכו ללכת ביבשה שלפניהם.

להצלחת
איתמר ביטון בן רפאל

לרפואת
שרה (זהרה) מוצורה
בת נעמי

להצלחת
רועי בן חנויה אושרי

לעילוי נשמת
יואל בן שלום שרפי

להצלחת
יאיר בן רחמים שרפי

עיניה של שרה'לה סקרניות להפליא, והיא גומעת בשקיקה כל מילה של הגננת בלומה. כל משפט וכל פתגם נזרעים בנפשה התמימה ופועלים שם גדולות ונצורות. הצימאון הרוחני שלה לא מש מעיני הגננת, הדואגת להוסיף לה עוד כהנה וכהנה נדבכים רוחניים, צידה לדרך.

"אנחנו יהודים מאמינים שהפרנסה באה משמים, והקב"ה זן ומפרנס לכל - מביצי כינים ועד קרני ראמים! הקב"ה ברא את בריותיו ודואג לכל מחסורן", סיפרה הגננת והפליגה עד לקיני העורבים, שם צווחים הגוזלים ומשוועים לפת לחם, ומסתדרים בניסי ניסים להתמודד מול אכזריות הוריהם. היא מפליגה עמם עד לאותה תולעת קטנה, הקופאת מקור, הזוכה לעלה נידף ההופך לה לבית חם ונעים עד יעבור זעם. "הכל מושגח לפרטי פרטים, והקב"ה מעטיר אהבה עד אין קץ לכל בריה קטנה כגדולה. וגם אתכן הוא אוהב באופן מיוחד! אתן בנות מלך, אתן בנותיו היקרות אשר עתידות להעמיד דור ישרים מבורך".

ושרה'לה, עיניה קרועות לרווחה. "והשבת? הוו... השבת הפלאה שלנו, היא מקור הברכה!", מספרת הגננת. "וכי שמכבד את שולחן השבת במאכל ומשקה זוכה שהשולחן הא-לוקי הזה ישפיע שפע מזון לכל ימות השבוע. עד כדי כך שהקב"ה מבטיח לנו, שמי שלוהו כסף כדי לקנות בו צרכי שבת, השבת היא בעצמה - בת המלך - היא תפרע את החוב".

"השבת בעצמה, היא פורעת חובות?" שואלת שרה'לה. "כן, כמובן, הקב"ה דואג שיהיו לה שליחים לשבת, שיפרעו את חובותיה", מסבירה הגננת. "זו הבטחה, צרכי שבת אינם מן המנין, וכמה שנקנה לכבוד שבת - הכל חוזר אלינו. לפעמים, אפילו מיד", מסכמת הגננת. הן היו בסך הכל עשר בנות בגן, בעיירה קטנה שעדיין לא עלתה כניצה פורחת. ערב שבת קודש. השכן הישיש אדון מסעוד מועלם גבאי בית הכנסת הסמוך, היה מאושר מהגן החרדי הראשון שנפתח בעיירת החולין. בסוף החודש למיניום הוא קיבל את קצבת הביטוח הלאומי שלו, והחליט להעניק לכל ילדה חמש עשרה שקל, ובסך הכל מאה וחמישים שקלים לבנות החביבות שבגן. עם המטבעות בכיסו הוא נכנס פנימה והודיע לגננת בלומה על השי שהוא מעניק לצדקניות הקטנות. "דמי כיס לילדות צדיקות וצנועות". הכסף חולק בשקית קטנה ובה סוכריה על מקל עם וופלה. "בנות, לא לאבד את הכסף, זו מתנה. ועכשיו מזמור תהלים לרפואת מסעוד בן יוסף מועלם". שרה'לה כהנא ניגשה למכולת. "עכשיו ערב שבת", הרהרה, "כל מה שקונים לכבוד שבת, הקב"ה מחזיר, השבת מחזירה. אקנה המון ממתקים

האברך כהנא הביט בעיניה הקטנות והתמימות של בתו הקטנה, ולחש לעצמו: "אמונה תמימה שכזו, הלוואי עלי"

לכל המשפחה, נהנה כולם מהמתיקות, והכסף בוודאי יחזור אלי!". היא יצאה מהמכולת עמוסה שקית ובה כל טוב. "זה לכבוד שבת, אמא", הודיעה הצדקנית הקטנה, "זה עלה חמש עשרה שקל, דמי כיס שקיבלנו מהגבאי מסעוד מועלם, והקב"ה הבטיח שכל הכסף יחזור". אמא חייכה מעונג. שעה לפני שבת. האברך היקר שלמה ניסן כהנא לבש את הפראק, יישר את המגבעת על ראשו ועמד לצאת לבית הכנסת כדי להעביר שיעור הלכה קצר לבעלי בתים. שרה'לה יצאה ללוות את אביה עד הכביש הראשי. "יופי שרה'לה, עכשיו לכי לעזור לאמא לכבוד שבת, זו מצוה גדולה". הוא הכניס ידו לכיס הפראק וחש לפתע במספר מטבעות הנוגעות וגולשות על כף ידו. הוא שלף אותן וספרן. "את ילדה טובה, שרה'לה, שמעתי שאת מתנהגת למופת, נהה יש בכיסי 14 שקלים קחי, זו מתנה מאבא". שרה'לה חפנה את המטבעות בידיה, הביטה בו בעינים טהורות כמצולות הים ולחשה "חסר לי שקל אחד, איפה עוד שקל אחד?"... "שקל אחד? על מה את מדברת?" תמה האב והמשיך למשש את כיסו, ולתדהמתו שלף משם עוד מטבע של שקל אחד, ובסך הכל חמישה עשר ש"ח... "אמרי לי בתי, מדוע לא הסתפקת ב-14 ש"ח, הרי זו מתנה גמורה. מנין העלית בדעתך שיש לי עוד שקל בכיסי?". "למדתי בגן אבא, שכל מה שקונים לכבוד שבת קודש, הכל חוזר - במדויק, עד השקל האחרון. קיבלנו היום מהגבאי מסעוד מועלם 15 שקל דמי כיס, וקניתי בהם ממתקים לכבוד שבת, והקב"ה מצא בכך את השליח שיחזיר לי את כספי. תודה אבא שאתה נבחרת להיות השליח לנס הפרטי שלי". האברך כהנא הביט בעיניה הקטנות והתמימות של בתו הקטנה, ולחש לעצמו: "אמונה תמימה שכזו, הלוואי עלי".

"שם שם לו חק ומשפט..." (טו, כה)

לאחר שעברו בני ישראל את הים הגיעו למקום ששמו מרה ונעשה להם נס - המים המרים שהיו שם נמתקו להם. ובמקום הזה הקב"ה מצווה את בני ישראל בשלושה מצוות, ואחת מהן היא מצוות השבת. הרבה מן המפרשים תוהים מדוע נאמרה להם כאן מצוות השבת, והרי הם עומדים לקבל את התורה ושם שיאמר להם את מצוות השבת? ומתרגמים: הקב"ה רצה לומר להם שכמו שהם הגיעו למרה והמים היו מרים להם, ולאחר מכן נהיו מתוקים.. כך השבת, אולי בהתחלה קשה, אבל אחר כך זה מתוק - מתוק מאוד! וקשה לוותר על זה! לכן נשתדל אנו במצווה זו, ונהדר בה כמה שאנו יכולים, כמו שרה'לה הקטנה שיצאה לחוש את ההבטחה של הקב"ה למי שמענה את השבת.

"והמים להם חומה מימינם ומשמאלם" (יד, כ)

מאת הרב נתן פיילר
אברך בכולל "פרי צדיק"

תצא, כך האדם כחומר ביד הבורא - ישליך עצמו בידי הבורא - יזרוק עצמו לים סוף בטרם יבקע, ופשוט שה' יושיע אותו ויעמוד לצידו, כמו שהעמיד את ימי הים.

מספרים על רב גדול שהחזיק הרבה תלמידים והיה עושה השתדלות פעם אחת בחודש בר"ח, עולה לדוכן ודופק על הבמה ומבקש שיתרמו לכולל האברכים שלו. וכך היה עושה מידי חודש בחודשו.

עד שבחודש אחד ניגש אליו אחד ממקורביו והציע לו שיפתח עסק והעסק הזה ישגשג, וממנו יחזיק את האברכים ולא יצטרך מידי חודש לבקש תרומה. אמר לו הרב: תמה אני עליך, וכי הנך רוצה לקחת ממני את מידת הביטחון בה'!?

וכן כתב החינוך (מצות כה - מצות האמונה במציאות השם) "להאמין שיש לעולם א-לוה אחד, שהמציא כל הנמצא, ומכווחו וחספו היה כל מה שהוא ושהיה ושיהיה לעדי עד... אנכי השם א-לוהיך".

מספר החינוך אנו למדים שכל האדם מוטלת החובה להאמין שהכל מהשם! שהוא יחיד ומיוחד! לחיות את האמונה במציאות השם יתברך! וגם אם פלוני פגע ב', ואלמוני לקח ל', זה לא הם - זה ה', הם רק שליחים. ואם תדע זאת באמת ובתמים - לא תיפול! וכי תגיע בתלונה לפני ה'?! לא! אם השם עשה: זאת מציאות מוגמרת, זאת מציאות מעל הטבע כמו שקבוצת המאמינים הלכו עם השם מעל הטבע ונכנסו לים לפני שנקבע! מה נאמר אנו ומה נתאונן! רק אם תביט בחסדים התמימים שהקב"ה מקיים עימך בכל יום כבר תלמד מאמונה וכן זהו תרגיל נהדר באמונה ההסתכלות על הדברים הטובים וממלא ה' הטוב ינהג אתנו במידת הרחמים ונזכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן

בספר 'דרשה לישראל' מבואר בשם הגאון מוילנא, כשעם ישראל נכנסו לים הם נחלקו לשתי קבוצות: קבוצה אחת של המאמינים - שנכנסו לים עוד בטרם נבקע. ומנגד, קבוצה שניה שהיו פחות מאמינים - נכנסו לים רק כאשר הוא כבר נבקע. ע"כ כשאנו מסתכלים על ביאור זה, אנו יכולים ללמוד ממנו מוסר גדול לחיינו אנו: כל יהודי צריך לעשות כל שביכולתו על מנת להיות מהקבוצה הראשונה של המאמינים.

וידע יהודי שיש ביכולתו להגיע לכך ע"י התרגילים באמונה כפי שביארנו בעבר, וידע שכאשר האדם סומך על ה' ומשליך על ה' באמונה שלמה - משמים ישלחו לו יד לעזרה, שנאמר: "והמים להם חומה מימינם ומשמאלם". כי ה' הוא אדון הכל! והוא שיתן לו כוח לעמוד בניסיונות. האדם ידמה בראשו את הניסיונות שלו ל"ים סוף לפני שנקבע", וישאל את עצמו האם אני מהקבוצה של המאמינים או מהפחות? וכמובן שימצא עצמו בקבוצה של המאמינים ויקפוצ לים סוף וה' יבקע לכבודו את המים, ויראה איך הדברים מסתדרים מאליהם. כשם שהקריב עצמו בעבודת ה' ובעבודה על מידת האמונה, הקב"ה כביכול 'מקריב עצמו', ונותן לו סיעתא דשמיא מרובה.

אנו נמצאים בדור קשה שצריך לעבוד בו הרבה על אמונה תמימה, וצריך לשנוא כמה שיותר בנפשו את הדרך של התמימות והאבהת ה' יתברך. ישנו שיר חזק שחיבר האדמו"ר הקדוש מאפטא בעל האור לשמייים ושם באחד הבתים אומר הרב "הריני כחומר ביד היוצר" וחשבנו לבאר שיש פעמים שאדם צריך להרגיש כמו פלסטלינה רכה (חומר) שילד קטן משחק איתה ואין לו שום שליטה איזה צורה

המצוות. ועוד משום שע"י התגברות אפי' רק על אחד מיצרי הגוף, כמו תאוות האכילה, נלמד בע"ה להתגבר על כל תאוות העולם הזה, כמו תאוות ממון, כבוד, שינה... על כן חשוב לציית לחוקי הבריאות, כי זה מקרב אותנו אל בוראנו וכך כתבה תורה: "וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְ-הוָה אֱ-לֹהֶיךָ וְהִיָּשֵׁר בְּעֵינֶיךָ תַעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתַי וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקֵי כָל הַמִּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְ-הוָה-רַפָּאָךְ" (שמות טו, כו).

חשיבות לימוד התזונה הטבעית

בעולמנו ההעלם גדול ומסיבה כזו או אחרת- חוסר דעת, היסח הדעת או בלבול הדעת- חשיבותם של המזונות הטובים והמועילים צונחת מטה ונדחקת אל פינות אפילות ובו בזמן אותם מזונות רעים ומזיקים זוכים להערכה רבה, כי גם ליצר בצד האחר יש חוקרים ומחקרים שניתן, לשיטתו, לסמוך עליהם בשעת הדחק...

התוצאה עגומה ביותר, בני אדם אלו חיים בחוסר יציבות ובאי ודאות תמידיים בכל הנוגע לבריאותם. הרגשה זו נוראית, משום שכל רגע משהו מתרחש או עלול להתפרק, להתפתח או להתמוטט בבריאותם הגופנית או הנפשית, של ילדיהם או של מי מקרוביהם של כל מבקשי רעתנו.

הכל צפוי והרשות נתונה והכל לפי רוב המעשה

הש"ת טבע בבריותיו 'כוח טבעי' (זה לשון הרמב"ם), וכוח זה מתוכנת מלמעלה תמיד לבחור בחיים תמיד לבחור בטוב. בידינו אף ניתנה הבחירה, שתקבע את התנאים לפעילותו של אותו הכוח. יש מי שבחירתו עושה 'הרעת תנאים' לכוח הטבעי וע"י כך מותחים את חבל החוסן שקיבלו מאת הש"ת יותר מידי, ויש מי שבחירתו עושה 'הטבת תנאים' לאותו הכוח ובזכות זאת פעולתו תהיה מדויקת ויעילה יותר ואותו אדם ירגיש נינוח ומחוסן יותר בעולמו של הקדוש ברוך הוא, והכל לפי רוב המעשה. שנזכה לבחירות מדויקות ולמעשים טובים למען הכלל ולמען עצמנו.

במאמר הבא נמשיך לפרט אודות המקרה, כדאי לעקוב.

חזקים ובריאים תהיו, יוסף טל הררי מרפאת רפאנא 052-2220918

המדור לרפואת כלל עמ"י ולע"נ של מורי אבי שלמה בן אסתר ז"ל

החלמה או המחלה - חלק ד
במאמרים האחרונים עסקנו במטופל ע' ובהליך המחלתי והטיפול שעבר עד שאיבד את ראייתו בעין שמאל וראה רק 3% בעין ימין. גופו של ע' דחה את הרעלים הקשים היטב ועל אף התמונה הקלינית המודלקת והלא נעימה, שעלולה להתפרש ככאוס, הדברים נעשו בצורה מסודרת ומאורגנת היטב כיאה לכל צבא חזק ומתוחכם. אולם הדחייה הזו הופסקה באחת ע"י הרעלה מכוונת, המכונה אנטי-ביוטיקה (נגד חיידקים), כנגד כוחות ההגנה החיסונית.

החיסון כאמור לא מוותר והכה בשנית את המזיק עד לסילוקו דרך אותם אתרי הפרשה שהזכרנו לעיל. ושוב ספג מהלומה חזקה. כעת, בנוסף לרעילות שנפלטה אל הדם לאחר הגמילה, הצטרפה רעילות חדשה של התרופה הרעילה והסכנה הכפילה את עצמה. בלית ברירה גופו של ע' הכריז על גיוס המוני של תאי חיסון. הכליות נתנו פקודה למח העצם ליצר יותר כדוריות דם לבנות, הטחול נתן פקודה לבלוטות הלימפה ליצר יותר לימפוציטים. התגובה הייתה עוצמתית, כוח חיסוני גדול זרק את הרעילות הרבה, בין היתר, דרך העיניים אל החוץ. אחרי הכל, השיקול של אותו כוח טבעי, שטבע הש"ת באדם, ודאי היה- מוטב לאבד את הראייה ולהמשיך לחיות מאשר לאבד איבר החיוני להמשך החיים. לעומתו, גם הרופא הכימי לא וויתר והמשיך להנחית את הטיפות ההרסניות עד שרקמת העין לא יכלה עוד לעמוד בכך ונהרסה כליל.

אז מה עלה בגורלו של ע' בזמן הטיפול הטבעי?

מיד לאחר הפסקת התרופות מכבות החיסון הרעילות, עשינו טיפול בדיקור סיני, המסייע בהובלת הפסולת אל החוץ והפעם תוך התחשבות במצב וברצון הכוח הטבעי הפועל בגוף. נתתי המלצות תזונה והזמנתי צמחי מרפא המתאימים לדפוס זה והפלא זה פלא. כעבור כארבעה טיפולים, שנפרשו על ארבעה שבועות, הוא ישב בחדר ההמתנה וקרא מתוך עלון רפואי שהונח שם. שאלתי "מה זה"? ענה לי "אני לא מאמין אבל הדלקות נעלמו לחלוטין ואני רואה מצוין, ממש נס רפואי". חברים יקרים, זה לא נס ואני חף מפשע. ברפואה, כמו בכל חכמת אמת, יש חוקים ומי שלומד אותם וחי על פיהם ניצל. תשובה טבעית גופנית

חכמת הרפואה מאפשרת לאדם לעשות תשובה גופנית, או בלשונו של הרב קוק זצ"ל "תשובה טבעית", שהיא תשובה מכמה סיבות, למשל משום שהגוף משרת את הנשמה ובזכותו היא יכולה להלך כאן בעולם ו"להתלבש מאור המצוות", וכמו שאמרו רז"ל- הגוף הוא בחינת נעל לנשמה, ואם הנעל תתבלה יתקשה להתקדם בעוה"ז ולקיים את

החיסול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים

מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון

הבן יקיר לי

עידוד

לקבל את הילד כפי שהוא

על מנת שילד ידע שהוא בעל ערך ומעלה בכל מצב, כדי שילד יחוש כי הוא בן יחיד של הקדוש ברוך הוא, גם כאשר הוא טועה ונכשל, על ההורים לדעת לקבל אותו כפי שהוא, על מעלותיו, ובמיוחד – על חסרונותיו.

פעמים רבות אפשר לראות כי דווקא אצל הורים פשוטים לכאורה, שלא ציפו מילדיהם לגדולות אלא העריכו אותם כמות שהם, על חסרונותיהם, גדלו ילדים בעלי ביטחון, בעלי ערך עצמי גבוה, שהצליחו מאוד בחייהם. על כגון זה אמר הרבי מקוצק: "אינך מה שאתה חושב שאתה וגם לא מה שאחרים חושבים שאתה, אלא אתה הוא מה שאתה חושב שאחרים חושבים שאתה".

קבלה אמיתית של הילד נובעת מגישה פנימית ומזווית הסתכלות שונה מזו שרובנו רגילים בה.

הימנעות מביקורת

הביטוי הראשון לקבלת הילד כפי שהוא, בדרך לבניית ביטחונו העצמי או בדרך לשיקומו, הוא צמצום ביטויי הביקורת, ולעתים הימנעות מוחלטת מהם.

על בסיס זה של קבלה והיעדר ביקורת נוכל לבנות את ביטחונו של הילד באמצעות כלי היסוד – עידוד.

ניצוץ מאיר ומדליק

עידוד בזמן הנכון ובמקום הנכון הוא כפנס המאיר לילד את מעלותיו, מגלה לו את סגולותיו המיוחדות ומעניק לו כוח להתאמץ ולהתקדם. הורה שמעודד באמת, מגלה את התענוג ואת האושר שבעידוד. כאשר ההורה מתרגל לעודד כראוי, עצם הסיפוק מילדו הפורח והגדל בריא בנפשו, מדרבן אותו להמשיך בכך. עידוד הוא המפתח להגברת הביטחון העצמי, ובכוחו גם להשיב ביטחון למי שדימויו העצמי נפגע.

עידוד נכון מקנה לילד הכרה ואמון בכוחות הטמונים בו, ובד-בבד נוסך בו אומץ לנסות דברים חדשים, שקודם לכן הוא לא האמין ביכולתו לבצעם. בכך נפתחות בפניו אין-סוף אפשרויות ודרכו להצלחה סלולה. כדי להמחיש זאת, דימה אחד מספרי החינוך את הילד חסר הביטחון למכונת בעלת מצבר חלש שאינו מסוגל לאתחל את המנוע, אך אם נספק לו את הניצוץ הראשון – אולי על ידי דחיפה מבחוץ – יתמלא המצבר מעצמו והמכונת תוכל לנסוע בכוחות עצמה. העידוד הוא דחיפה מבחוץ, המשפיעה על הילד להשתמש בכוחותיו שלו.

"בית ה' נלך"

"בבית אלדי'ם
נהלך ברגש..."

בית מקדש מעט רוצה להיבנות!

בעיר חריש תובב"א, קהילת 'אחיות אחים', בונה בניין קודש לה'

☑ 2 בתי כנסת ☑ כולל אברכים ☑ חדרי לימוד ☑ מקווה ועוד...

מיומך בצולמ פצה, ופקין קיימת אב אצולמ פכא!

לפרטים: איתמר 053-3453020 | לתרומה סרקו את הברקוד «
"איש את אחיו יעזרו, ולאחיו יאמר חזק"

